

“মৰমৰ সন্তানসকল – যেতিয়াই সময় পোৱা তেতিয়া একান্তত বহি সঁচা প্ৰেমিকক স্মৰণ কৰা কিয়নো স্মৃতিৰ দ্বাৰাহে স্বৰ্গৰ বাদস্বাহী (সাম্ৰাজ্য) পাবা”

প্ৰশ্ন: পিতাক পালা গতিকে কোনটো অমনোযোগীতা (গাফিলতি) সমাপ্ত হৈ যোৱা উচিত?

উত্তৰ: বহুত সন্তানে অমনোযোগী হৈ কয় মইতো বাবাই হওঁৱেই। স্মৃতিত থকাৰ পৰিস্ৰম নকৰে। বাৰে বাৰে স্মৃতি পাহৰি যায়। এয়াই হৈছে অমনোযোগীতা। বাবাই কয় - সন্তানসকল, যদি স্মৃতিত থকা তেতিয়া অন্তৰত স্থায়ী আনন্দ থাকিব। কোনো প্ৰকাৰে শ্বাসৰুদ্ধ হ’বলগীয়া নহ’ব। যেনেকৈ বান্ধোনত থকা মাতাসকল বয়াকুল হৈ থাকে, দিনে-ৰাতিয়ে স্মৰণ কৰে, তেনেকৈ তোমালোকৰো নিৰন্তৰ স্মৃতি থাকিব লাগে।

গীত: তকদীৰ জগাকৰ আই হুঁ... (ভাগ্য উদয় কৰি আহিছোঁ...)

ওঁম্ শান্তি। পিতাই সন্তানসকলক বুজাইছে – তোমালোকেও কোৱা ওঁম্ শান্তি। পিতায়ো কয় ওঁম্ শান্তি অৰ্থাৎ তোমালোক আত্মাসকল শান্ত স্বৰূপ হোৱা। পিতাও শান্ত স্বৰূপ, আত্মাৰ স্বৰ্ধম শান্ত। পৰমাত্মাৰো স্বৰ্ধম শান্ত। তোমালোকো শান্তিদামৰ নিবাসী। পিতায়ো কয় – ময়ো তাৰেই নিবাসী। তোমালোক সন্তানসকল পূৰ্ণজন্মত আহা, মই নাহোঁ। মই এই ৰথত প্ৰৱেশ কৰোঁ। এইখন মোৰ ৰথ। শঙ্কৰক যদি সোধা, সুধিবতো নোৱাৰা কিন্তু ধৰিলোৱা সূক্ষ্মৱতনত গৈ যদি কোনোবাই সোধে তেতিয়া ক’ব এয়া মোৰ সূক্ষ্মশৰীৰ। শিৱবাবাই কয় - এইটো মোৰ শৰীৰ নহয়। এইটো মই ধাৰত লৈছোঁ কিয়নো মোকো কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ আধাৰ লাগে। সৰ্বপ্ৰথম মুখ্য কথা বুজাব লাগে যে পতিত-পাৱন, জ্ঞানৰ সাগৰ শ্ৰীকৃষ্ণ নহয়। শ্ৰীকৃষ্ণই সকলো আত্মাক পতিতৰ পৰা পাৱন কৰি নোতোলে, তেওঁতো আহি পাৱন সৃষ্টিত ৰাজত্ব কৰে। প্ৰথমে ৰাজকুমাৰ হয় পাছত মহাৰজা হয়। তেওঁৰো এই জ্ঞান নাই। ৰচনাৰ জ্ঞানতো ৰচয়িতাৰহে থাকিব নহয় জানো। শ্ৰীকৃষ্ণক ৰচনা বুলি কোৱা হয়। ৰচয়িতা পিতাহে আহি জ্ঞান দিয়ে। এতিয়া পিতাই ৰচনা কৰি আছে, তেওঁ কয় - তোমালোক মোৰ সন্তান। তোমালোকেও কোৱা - বাবা মই আপোনাৰ। কোৱাও হয় বৰহমাৰ দ্বাৰা বৰাহমণৰ স্থাপনা। নহ’লে বৰাহমণ ক’ৰ পৰা আহিল। সূক্ষ্মৱতনত থকা বৰহমা কোনো বেলেগ নহয়। ওপৰত থকাজনই তলত থকাজন সেইজনেই ওপৰত থকাজন। এজনেই। বাবু বিষ্ণু আৰু লক্ষ্মী-নাৰায়ণো একেই কথা। এওঁলোক ক’ৰ? বৰহমাই বিষ্ণু হয়। বৰহমা-সৰস্বতীয়েই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ আকৌ তেওঁলোকেই গোটেই কল্প 84 জন্মৰ অন্তত আহি সংগমত বৰহমা-সৰস্বতী হয়। লক্ষ্মী-নাৰায়ণো মনুষ্য, তেওঁলোকৰ দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম। বিষ্ণুকো 4খন ভূজা দি দিছে। এয়া প্ৰবৃত্তি মৰ্গ দেখুৱাইছে। ভাৰতত আৰম্ভণিৰ পৰাই প্ৰবৃত্তি মৰ্গ চলি আহিছে সেইকাৰণে বিষ্ণুক 4খন ভূজা দিছে। ইয়াত হ’ল বৰহমা-সৰস্বতী, সেই সৰস্বতী তোলনীয়া কন্যা। এওঁৰ আচল নাম লখীৰাজ আছিল পাছত এওঁৰ নাম বৰহমা ৰাখিলে। শিৱবাবাই এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰিলে আৰু ৰাধাক নিজৰ কৰিলে, নাম ৰাখিলে সৰস্বতী। বৰহমা সৰস্বতীৰ কোনো লৌকিক পিতা নহয়। এওঁলোক দুয়োজনৰ নিজৰ নিজৰ লৌকিক পিতা আছিল। এতিয়া তেওঁ নাই। এওঁক শিৱবাবাই বৰহমাৰ দ্বাৰা তুলি লৈছে। তোমালোক হ’লা তোলনীয়া সন্তান। বৰহমাও শিৱবাবাৰ সন্তান। বৰহমাৰ মুখকমলেৰে ৰচনা কৰে সেইকাৰণে বৰহমাকো মাতা বুলি কোৱা হয়। তুমি মাতা-পিতা আমি তোমাৰ সন্তান, তোমাৰ কৃপাতে অপাৰ সুখ..... এনেকৈ গায়ন কৰে নহয়। তোমালোক বৰাহমণ আহি সন্তান হৈছে। এই ক্ৰমত বুজিবলৈ বৰ ভাল বুধি লাগে। তোমালোক সন্তানসকলে শিৱবাবাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লোৱা। বৰহমা কোনো স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা বা জ্ঞানসাগৰ নহয়। জ্ঞানৰ সাগৰ এজনেই পিতা। আত্মাৰ পিতাহে জ্ঞানৰ সাগৰ। আত্মাও জ্ঞান সাগৰ হয় কিন্তু আত্মাক জ্ঞান সাগৰ বুলি কোৱা নহ’ব কিয়নো সাগৰ এজনেই। তোমালোক সকলো নদী। সাগৰৰ নিজৰ শৰীৰ নাই। নদীবোৰৰ আছে। তোমালোক হ’লা জ্ঞান নদী। কলিকতাত (কোলকাতাত) বৰহমপুত্ৰ নদী বহুত ডাঙৰ কিয়নো তাৰ সাগৰৰ সৈতে সংযোগ আছে। তাৰ বহুত ডাঙৰ মেলা হয়। ইয়াতো মেলা হয়। সাগৰ আৰু বৰহমপুত্ৰ দুয়ো সমন্বিত। এয়া হ’ল চৈতন্য, সেয়া জড়। এই কথাবোৰ পিতাই বুজায়। শাস্ত্ৰবোৰত নাই। শাস্ত্ৰ হ’ল ভক্তিমৰ্গৰ বিভাগ (ডিপাৰ্টমেন্ট)। এয়া হ’ল জ্ঞানমৰ্গ, সেয়া ভক্তিমৰ্গ। আধাকল্প ভক্তিমৰ্গৰ বিভাগ চলে। তাত জ্ঞান সাগৰ নাই। পৰমপিতা পৰমাত্মা, জ্ঞানৰ সাগৰ পিতা সংগমত আহি জ্ঞান সন্মানেৰে সকলোৰে সংগতি কৰে।

তোমালোকে জানা যে আমি বেহদৰ পিতাৰ পৰা স্বৰ্গৰ সুখৰ ভাগ্য গঢ়ি আছোঁ। যথায়থ আমি সংযুগ, ত্ৰেতাতে পূৰ্ণ দেৱী-দেৱতা আছিলোঁ। এতিয়া আমি পূজাৰী মনুষ্য। আকৌ তোমালোক মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱা। বৰাহমণেই দেৱতা ধৰ্মত আহি আকৌ কৃষ্ণ, বৈষ্ণৱ, শৃংগ হ’ল। 84 জন্ম লৈ লৈ অৱনমিত হ’বলগীয়া হয়। এয়াও তোমালোকক পিতাই শুনাইছে। তোমালোকে নিজৰ জন্মক নাজানিছিল। 84 জন্মও তোমালোকেই লোৱা। যিসকল সৰ্বপ্ৰথমে আহে, তেওঁলোকেই পূৰা 84 জন্ম লয়। যোগৰ দ্বাৰাহে খাদ (বিকাৰৰ লেপ) আঁতৰে, যোগতেই পৰিস্ৰম হয়। হওঁতে বহুত সন্তান জ্ঞানত তীক্ষ্ণ কিন্তু যোগত কেঁচ। বান্ধোনত থকা মাতাসকল যোগত বন্ধন মুক্তসকলতকৈও ভাল। তেওঁলোকতো শিৱবাবাৰ সাক্ষাৎ পাবৰ কাৰণে ৰাতিয়ে-দিনে বয়াকুল হৈ থাকে। তোমালোকে সাক্ষাৎ পাইছা। তোমালোকক কোৱা হয় স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকে বাৰে বাৰে পাহৰি যোৱা। তোমালোকৰ ধুমুহা বহুত আছে। তেওঁলোক স্মৃতিত বয়াকুল হৈ থাকে। তোমালোক

বয়াকুল নোহোৱা। তেওঁলোকৰ ঘৰত থাকিও উচ্চ পদ প্ৰাপ্ত হৈ যায়। তোমালোক সন্তানসকলে জানা – বাবাৰ স্মৃতিত থাকিলে আমি স্বৰ্গৰ বাদস্বাহী পাম। যেনেকৈ সন্তান গৰ্ভৰ পৰা ওলাবলৈ বয়াকুল হৈ থাকে। তেনেকৈ বাঞ্ছনাত থকা মাতাসকল বয়াকুল হৈ আহ্বান কৰে, শিৱবাবা এই বন্ধনৰ পৰা মুক্ত কৰা। দিনে-ৰাতিয়ে স্মৰণ কৰে। তোমালোকে পিতাক পালা সেয়েহে অমনোযোগী হৈ গৈছা। আমি বাবাৰ সন্তান। আমি এই শৰীৰ এৰি ৰাজকুমাৰ হ’মগৈ, ভিতৰি এইটো স্থায়ী আনন্দ থাকিব লাগে। কিন্তু ময়াই স্মৃতিত থাকিবলৈ নিদিয়ৈ। স্মৃতিত থাকিলে বহুত আনন্দিত হৈ থাকিব। স্মৃতিত নাথাকিলে শ্বাসৰুদ্ধ হৈ থাকিব। আধাকল্প তোমালোকে ৰাৱণ ৰাজ্যত দুখ দেখিছা। অকাল মৃত্যু হৈ আহিছে। দুখতো আছেই। লাগিলে যিমানহে চহকী নহওঁক দুখতো হয়েই। অকালতে মৃত্যু হৈ যায়। সৎযুগত এনেকৈ অকালতে নমৰে, কেতিয়াও বেমাৰ নহ’ব। সময়ত বহি বহি নিজেই এটা শৰীৰ এৰি আন এটা লৈ লয়। তাৰ নামেই হ’ল সুখধাম। মনুষ্যইতো স্বৰ্গৰ কথাবোৰ কল্পনা বুলি ভাবে। ক’ব, স্বৰ্গ ক’ৰ পৰা আহিল। তোমালোকে জানা আমিহে স্বৰ্গৰ নিবাসী আছিলোঁ আকৌ ৪৪ জন্ম লওঁ। এই গোটেই খেলখন ভাৰতক লৈয়ে ৰচা আছে। তোমালোকে জানা আমি ২১ জন্ম পাৱন দেৱতা আছিলোঁ আকৌ আমি কষ্টিৰয়, বৈশ্য, শূদ্ৰ হ’লোঁ। এতিয়া আকৌ বৰাহমণ হৈছোঁ। এই স্বৰ্দ্ধৰ্শন চক্ৰ বহুত সহজ। এয়া শিৱবাবাই বহি বুজায়।

তোমালোকে জানা শিৱবাবা বৰহমাৰ ৰথত আহিছে, যিজন বৰহমা তেৱেঁই সৎযুগৰ আদিত শ্ৰীকৃষ্ণ আছিল। ৪৪ জন্ম লৈ পতিত হ’ল আকৌ এওঁৰ শৰীৰত পিতাই প্ৰৱেশ কৰি তুলি লৈছে। নিজেই কয় – মই এই শৰীৰৰ আধাৰ লৈ তোমালোকক নিজৰ কৰি লৈছোঁ। আকৌ তোমালোকক স্বৰ্গৰ ৰাজধানীৰ যোগ্য কৰি তোলা, যি যোগ্য হ’ব তেৱেঁই ৰাজ্যত আহিব। এই ক্ৰমত আচৰণ ভাল হ’ব লাগে। মুখ্য হৈছেই পৱিত্ৰতা। ইয়াতেই অৱলাসকলৰ ওপৰত অত্যাচাৰ হয়। ক’ৰবাত ক’ৰবাত পুৰুষৰ ওপৰতো অত্যাচাৰ হয়। বিকাৰৰ কাৰণে এজনে আনজনক অশান্ত কৰে। ইয়াত মাতা বহুত হোৱাৰ কাৰণে ‘শক্তি সেনা’ নাম গায়ন কৰা হৈছে, বন্দে মাতৰম্। এতিয়া তোমালোক কাম চিতাৰ পৰা নামি জ্ঞান চিতাত বহিছা সুন্দৰ হ’বৰ কাৰণে। দ্বাপৰৰ পৰা ধৰি কাম চিতাত বহিছা। বিকাৰী বৰাহমণে এজনে আনজনক বিকাৰ দিয়াৰ বন্ধনত বান্ধে। তোমালোক হ’লা নিবিকাৰী (বিকাৰ ৰহিত) বৰাহমণ। তোমালোকে সেয়া নাকচ কৰাই জ্ঞান-চিতাত বহুওৱা। কাম-চিতাত বহি কলা হৈছে, জ্ঞান-চিতাত বহি বগা হৈ যাবা। পিতাই কয় লাগিলে একেলগে থকা কিন্তু প্ৰতিজ্ঞা কৰিব লাগে আমি বিকাৰত নাযাওঁ, সেইকাৰণে বাবাই আঙুঠিও পিন্ধায়। শিৱবাবা, বাবাও হয়, প্ৰেমিকো হয়। সকলো সীতাৰ ৰাম। তেৱেঁই পতিত-পাৱন। বাকী “ৰঘুপতি ৰাঘৱ ৰাজা ৰাম”ৰ কথা নাই। তেওঁ সংগমতে এই প্ৰাণবধ পাইছিল। তেওঁক হিংসক বাণ দেখুওৱাতো ভুল। চিৎৰতো দিব নালাগে। কেৱল লিখিব লাগে চন্দ্ৰবংশী। সন্তানসকলে বুজাব লাগে শিৱবাবাই এওঁৰ দ্বাৰা আমাক এই চক্ৰৰ ৰহস্য বুজাই আছে। সৎ নাৰায়ণৰ কাহিনী থাকে নহয়। সেয়া হ’ল মনুষ্যই ৰচনা কৰা কাহিনী। নৰৰ পৰা নাৰায়ণতো কোনো নহয়। সৎ নাৰায়ণৰ কাহিনীৰ অৰ্থই হ’ল নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হোৱা। অমৰকথাও শুনায় কিন্তু অমৰপুৰীলৈতো কোনেও নাযায়। মৃত্যুলোক ২৫০০ বছৰ চলে। তৃতীয় নেত্ৰৰ কথা মাতাসকলে শুনে। বাস্তৱত এয়া হ’ল তৃতীয় জ্ঞানৰ নেত্ৰ দিয়াৰ কথা। এতিয়া জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ আত্মাই পাইছে গতিকে আত্ম-অভিমানী হ’ব লাগে। মই এই শৰীৰৰ দ্বাৰা এতিয়া দেৱতা হওঁ। মোৰহে সংস্কাৰ আছে। মনুষ্য সকলো দেহ-অভিমানী। পিতা আহি দেহী-অভিমানী কৰি তোলে। মনুষ্যই আকৌ কৈ দিয়ে আত্মা পৰমাত্মা একেই। পৰমাত্মাই এই সকলো ৰূপ ধাৰণ কৰিছে। পিতাই কয় – এই সকলোবোৰ ভুল, ইয়াক মিথ্যা অভিমান, মিথ্যা জ্ঞান বুলি কোৱা হয়। পিতাই কয় – মই বিন্দু সদৃশ। তোমালোকেও নাজানিছিল, এৱোঁ নাজানিছিল। এতিয়া পিতাই বুজায় – এই ক্ৰমত সংশয় আহিব নালাগে। নিশ্চয় হ’ব লাগে। বাবাই নিশ্চয় সৎযুগ কয়, সংশয়বুদ্ধি বিনশ্বন্তী। তেওঁলোকে পূৰ্বা উত্তৰাধিকাৰ নাপাব। আত্ম-অভিমানী হোৱাৰ ক্ৰমত পৰিশ্ৰম হয়। ভোজন ৰান্ধোঁতে বুদ্ধি পিতাৰ সৈতে থাকিব লাগে। প্ৰত্যেক কথাতে এইটো অভ্যাস কৰিব লাগে। ৰুটি বেলেঙতে, নিজৰ প্ৰেমিকক স্মৰণ কৰি থাকিব – এইটো অভ্যাস সকলো কথাতে লাগে। যিমান সময় আজৰি পোৱা স্মৰণ কৰিব লাগে। স্মৃতিৰ দ্বাৰাই তোমালোক সতপ্ৰধান হ’বা। ৪ (আঠ) ঘণ্টা কামৰ কাৰণে ছুটি। তাৰ মাজতো একান্তত গৈ বহিব লাগে, তোমালোকে সকলোকে পিতাৰ পৰিচয়ো শুনাব লাগে। আজি নহ’লে কালিলৈ শুনিব। পিতাই স্বৰ্গ স্থাপন কৰে, আমি স্বৰ্গত আছিলোঁ এতিয়া আকৌ নৰকবাসী হ’লোঁ। এতিয়া আকৌ পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পাব লাগে। ভাৰতবাসীকেই বুজায়। পিতা আহেও ভাৰততেই। চোৱা, তোমালোকৰ ওচৰলৈ মুছলমান লোকো আহে, তেওঁলোকেও সেৱাক্ষেত্ৰ তৎপৰাধান লয়। কয় শিৱবাবাক স্মৰণ কৰা। শিখো আহে, খ্ৰীষ্টিয়ানো আহে, আগলৈ বহুত আহিব। এই জ্ঞান সকলোৰে কাৰণে কয়নো এয়া হৈছেই সহজ স্মৃতি আৰু পিতাৰ সহজ উত্তৰাধিকাৰ। কিন্তু পৱিত্ৰতো নিশ্চয় হ’ব লাগিব। দান দিলে গ্ৰহণ আঁতৰিব। এতিয়া ভাৰতৰ ওপৰত ৰাহুৰ গ্ৰহণ লাগি আছে আকৌ বৃহস্পতিৰ দশা আৰম্ভ হ’ব ২১ জন্মৰ কাৰণে। প্ৰথমে বৃহস্পতিৰ দশা। তাৰপাছত শুকৰ দশা। সূৰ্যবংশীসকলৰ বৃহস্পতিৰ দশা, চন্দ্ৰবংশীসকলৰ শুকৰ দশা বুলি ক’ব। আকৌ দশা কম হৈ গৈ থাকে। সকলোতকৈ বেয়া হ’ল ৰাহুৰ দশা। বৃহস্পতি কোনো গুৰু নহয়। এই দশা হ’ল বৃক্ষপতিৰ। বৃক্ষপতি পিতা আহে তেতিয়া বৃহস্পতি আৰু শুকৰ দশা হয়। ৰাৱণ আহিলে তেতিয়া ৰাহুৰ দশা হৈ যায়। তোমালোক সন্তানসকলৰ ওপৰত এতিয়া বৃহস্পতিৰ দশা বহিছে। কেৱল বৃক্ষপতিক স্মৰণ কৰা, পৱিত্ৰ হোৱা, বচ। ভাল বাৰু।

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) প্ৰতিটো কৰ্ম কৰি আত্ম-অভিমানী হোৱাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে। দেহৰ অহংকাৰ সমাপ্ত হৈ যাওঁক, তাৰ কাৰণেহে পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে।

(2) সৎযুগী বাদস্বাহীৰ লায়ক (যোগ্য) হ'বলৈ নিজৰ আচৰণ মাজিত কৰি তুলিব লাগে। পৰিত্ৰতাই সকলোতকৈ উচ্চ চলন। পৰিত্ৰ হ'লেহে পৰিত্ৰৰ সৃষ্টিৰ মালিক হ'ব।

বৰদান:

হোজা স্বভাৱৰ লগতে সৰ্বশক্তিমান ইতৰ্কতা হৈ মায়াৰ সন্মুখীন হওঁতা শক্তি স্বৰূপ হোৱা কেতিয়াবা কেতিয়াবা হোজা স্বভাৱে বহুত বেছি লোকচান কৰি দিয়ে। সৰলতাই হোজাৰূপ ধাৰণ কৰি লয়। কিন্তু এনেকুৱা হোজা নহ'বা যে সন্মুখীন হ'ব নোৱাৰিব। সৰলতাৰ লগতে সমাহিত কৰা আৰু সহন কৰাৰ শক্তি লাগে। যেনেকৈ পিতা ভোলানাথৰ লগত সৰ্বশক্তিমান ইতৰ্কতা আছে, তেনেকৈ তোমালোকো হোজা স্বভাৱৰ লগতে শক্তি স্বৰূপো যদি হোৱা তেন্তে মায়াৰ গুলি নালাগিব, মায়াই বিৰুদ্ধাচৰণ কৰাৰ পৰিৱৰ্তে নমস্কাৰ জনাব।

শ্লোগান:

নিজৰ অন্তৰত স্মৃতিৰ পতাকা উৰুৱা তেতিয়া প্ৰত্যক্ষতাৰ পতাকা উৰিব।

!! ওঁম্ শান্তি !!